

szekrény mélyéről az ünnepi asztalterítőt ami más érzület volt mint a megszokott kockás abrosz e kettőt rangos szótárak hiába mossák össze a jelentés olykor csak röpke árnyéka a gomolygó belsőbb valónak ő nem is adott tágabb értelmet a szónak érkezés előtt az ágyterítőt szemérmesen még kicsit megigazgatta az igényesebb horgolásból kapott néhány giccses vázának alja és a térben lassan ülepedni kezdett egy azóta alig tapasztalt nyugalom

[A kézirat itt megszakad. A szerk.]

Nagy Kata

Egy szép őszi nap

Hasonlatok jutnak eszembe a holdról,
egy saját, nem olyan rossz, de versbe azért nem írom.

Fenyők sziluettje a panelsor előtt, a szürkület
fogsora a telepbe mar, az ég alján vékony csíkban habzik a fény.

Fehér a semmi a nagyáruház polcain.
A leértékelés kész átverés.
Melleimben alszik a tej, kisbabám ínye alatt ébred a farkasösztön.
Nyakába fúrom az orrom, kinevetjük a mindenhol jelenlévő halált.
A csodán gondolkodom és a szelídség darvain,
akik az árnyas csontvelőben élnek.

A csoda miatt szökik könny a szemünkbe, amikor valami igazán gyönyörűt látunk.

A szülőágyra keresztet rajzolt a relaxán át
a kipréselt nap,
de a sürgölődésben és vérben
erről akkor senki nem gondolt semmit.

Sylvia Plath

Hogyan kerülhetnék közelebb saját költészetemhez?

Minden ragyogó ötletemet írom le, csöpögő hajjal ugorjak ki
a zuhany alól, mintha áram ütne meg?
Hagyjam abba a felseprést [a házimunkát a férjem végzi],
kis kupacokat hagyva

magam után
a lakásban az évezredekig ülő porral?
Tépjem el a mellem a kisbaba szájából?
Sétáljak el egy csók elől? [Nem követ vele senki.]

Ne légy gyerekes!
A hangok a fejedben előző életed szólamai.

Kardok Királynője,
Kelyhek Apródja,
Hold Nővér rákos petesejtje, maga Lady Lazarus.

Nézd, lángol a homloklebenyem, és már látom gondolataim kék lombkoronáit,
suhognak a venyigék,
alattuk a felejtés és emlékezés deltatorkolata.

Visszafele ússz, magadba!
Ne marj fel minden régi sebet.
Halpikkelyeiddel fizess a révnél.
Létszükséglet-e az önmagunkról való beszéd?

Deák Botond

puzsoma

Richard Wagnernek

második hónapja
ugyanabban a mosodában
hajtogatunk, vasalunk, mint a gyermekek,
második hónapja nézek egy
feliratot, puzsoma, oda tesszük
a pizsamákat, nem bírom tovább,
megkérdezem Gyöngyit, a munkatársamat,
„miért van úgy odáírva, puzsoma?”
mire azt a választ kapom,
„ilyen jó a szemed, hogy odáig ellátsz?”
nahát, akkor én itt fejezem be, a nyelv
lehetőségeiről való társalgást,
úgy egyáltalán, marad ez a puzsoma,
ami még nem is tájszólás, ám ha nem húzok;
puzsomát, mindig Gyöngyi jut eszembe